

[Ministeren for skatter og afgifter]

Men det er ikke det væsentlige. Det er endnu mere beklageligt, at der vil ske en svækkelse af retssikkerheden på dette område, såfremt det radikale venstres forslag gennemføres. Efter forslaget § 2 dækkes halvdel af bistandsudgifterne først, når en klagesag er indbragt for landsskatteretten eller domstolene. I dag er der fradrag for udgifter til sagkyndig bistand allerede fra det tidspunkt, hvor en ligningsmyndighed anmoder om dokumentation og supplerende oplysninger til de selvangivne oplysninger.

På denne måde tilskynder man efter den gældende ordning til, at en sag bliver ordentligt oplyst på et så tidligt tidspunkt som muligt, og at skatteyderen får den nødvendige sagkyndige vejledning på et så tidligt tidspunkt som muligt.

Dette betyder, at flere sager kan afgøres endeligt, eventuelt ved forlig, på et lavere administrativt niveau til gavn for både skatteyderen, skattemyndighederne og retssystemet, som derved ikke belastes med unødvendige sager.

Det radikale venstres forslag vil få den virkning, at sagkyndig bistand ofte først antages i forbindelse med sagens indbringelse for landsskatteretten, og at udgiftkrævende, men nødvendige arbejder i sagen formentlig vil blive udskudt til dette tidspunkt eller måske først udføres, når sagen er indbragt for domstolene. Dette er retssikkerhedsmæssigt uacceptabelt og uhensigtsmæssigt, da vi må forvente en forøgelse af klagesagerne antal i de sidste og dyreste klageinstanser.

Der er én oplysning, jeg savner i det foreliggende lovforslag og i bemærkningerne dertil. Hvilke interesser varetager man ved at fremsætte et sådant lovforslag? Det er ikke skatteyderens interesser, det er ikke skattemyndighedernes interesser, ved at de får sagerne bedre oplyst, og det er ikke retssikkerhedsinteresser, man varetager dér.

Jeg har fuld sympati for det radikale venstres bestræbelser for at sanere de forskellige fradrag, vi har i skattesystemet, og som vi i virkeligheden har alt for mange af, og som kun komplicerer systemet. Men her er et fradrag, der ikke kan spekuleres i, det er skatteborgere, der er i vanskeligheder, fordi de har en disput med skattemyndighederne. Det er ikke nødvendigvis de særlig velhavende; det er ikke nødvendigvis dem, der ikke er særlig velhavende; det er hver eneste borger, der

afleverer en selvangivelse, eller i hvert fald hver eneste borger, der burde aflevere en selvangivelse, der kan komme i den situation.

Når man fra det offentliges side påfører borgerne dette, at de skal selvangive deres indkomster, og når man fra folketingets side laver skattelovene – det gør man ikke bevidst, men det er indgroet i dem – så udviklede og besværlige, at der kan komme problemer frem, hvorfor skal vi så begrænse borgernes mulighed for at søge sagkyndig bistand og gøre hele den proces, der hedder selvangivelse og forholdet til skattemyndighederne, mere dramatisk, end nødvendigt er? Jeg ville være glad, hvis forslagsstillerne kunne give et svar på, hvis interesser man varetager i dette selskab.

Jeg vil gerne tilføje, for at der ikke skal være nogen misforståelse, at regeringen ikke kan støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Efter skatteministerens noget besynderlige tale føler jeg, det er nødvendigt for ikke at afspore debatten totalt at gøre opmærksom på, at lovforslaget var et forlig mellem regeringspartierne, de konservative, venstre, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti, og de radikale i sin tid, støttet af visse dele af fremskridtspartiet. Det er på den baggrund, man skal vurdere dette med, at det er uacceptabelt for retssikkerheden, og jeg ved ikke hvad.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Hr. Bernhard Baunsgaard hopper elegant hen over en kendsgerning, der er afgørende for både regeringens holdning til det og vores diskussion i dag, nemlig at der er kommet en afklaring af retstilstanden ved en landsskatteretskendelse; det er den, der er forklaringen på regeringens holdning. Det er jo ikke historiske studier, vi foretager. Der sker en udvikling i skattesystemet, og landsskatteretten har afsagt en kendelse, der ikke lader noget tilbage at ønske med hensyn til tydelighed. Det er det, vi tager bestik af; vi tager gældende ret som udgangspunkt.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):